

kynina nároku na náhradu škody. Žaloba není tedy předčasná. Dovolání je proto důvodné. Poněvadž však dovolací soud vycházejí z mylného, odchylného právního hlediska, neučinil potřebných zjištění ve shora naznačených směrech, bylo napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti odvolacímu soudu, aby o ní dále jednal a znovu rozhodl (§ 510 c. ř. s.).

Při tom bude na odvolacím soudě, aby se vypořádal i se všemi ostatními námitkami, jež byly uvedeny v odvolání žalovaného, a přihlédl též k obsahu žalobkynina odvolacího sdělení.

Čís. 16221.

K přerušení promlčení ve smyslu § 1497 obč. zák. stačí ovšem uznání pohledávky co do důvodu, avšak uznávací prohlášení musí býti do té míry určité a přesné, aby bylo možno z něho seznati důvod pohledávky.

Dlužníkuv výrok, že má vědomost o tom, že jest věřiteli ještě dlužen peníze a že zaplatí podle možnosti nebo ve splátkách, postrádá potřebné určitosti závazného prohlášení, zejména jde-li o palmární pohledávku za advokátské práce vykonané v několika věcech klientových.

(Rozh. ze dne 23. června 1937, Rv I 2425/35.)

Proti žalobě, již se žalující advokát domáhal na žalovaných Josefu a Marii K-ových zaplacení palmární pohledávky 3.789 Kč s přísl., omezených za sporu na 3.489 Kč, a to za právnické práce konané na příkaz žalovaných v době od roku 1927 do roku 1933, namítli žalovaní, uznávající toliko částku 157 Kč z účtu za práce konané v roce 1932 až 1933, promlčení za práce konané v letech 1927 až 1931. Žalobce přednesl naproti tomu, že nastalo přerušení promlčení tím, že jednak žalovaní zaplatili dne 15. října 1929 na účet jeho palmární pohledávky 300 Kč, jednak že prvý žalovaný Josef K. v roce 1932 při rozhovoru v jeho kanceláři výslovně prohlásil, že ví, že jsou on a jeho manželka žalobci ještě dlužní peníze, a že by zaplatili, aby však jim žalobce poskytl jen lhůtu. Soud první stolice uznal podle omezené žalobní žádosti. Důvody: Výpovědmi svědků Karla B. a Helgy K. soud zjistil, že prvý žalovaný ne dříve než před dvěma lety byl v kanceláři žalobcově a na oznámení žalobcovy, že (žalobce) má od něho něco k požadování a že obdrží žalovaný účty, odvětil, že ví, že jest žalobci ještě dlužen, že nemůže toho času okamžitě platiti, ježto nemá příjmů resp. hotovosti, že však zaplatí podle možnosti nebo ve splátkách. Podle uvedeného zjištění uznal tedy žalovaný žalobcovu pohledávku, a je proto promlčení přerušeno. Toto uznání se jeví tím věrohodnější, že žalovaný zaplatil dne 15. října 1929 na účet palmární pohledávky 300 Kč. Odvolací soud zamítl žalobu co do částky 3.332 Kč s přísl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce neprávem vytýká nesprávné posouzení věci odvolacím soudem. Dovolací soud souhlasí sice s právním stanoviskem dovolatele, opřeným o právní literaturu, že k přerušení promlčení ve smyslu § 1497 obč. zák. stačí uznání pohledávky dlužníkem co do důvodu a že není třeba uznání výše pohledávky. Tento právní názor sdílí též judikatura (rozh. č. 10369 Sb. n. s.). V zjištěném prohlášení prvního žalovaného Josefa K. nelze však spatřovati uznání co do důvodu pohledávky. Nehledíc na to, že ze zjištěných skutečností nelze dovoditi právní závěr, že prohlášení to bylo učiněno i jménem druhé žalované Marie K. a že i jí váže, nelze v něm spatřovati ani uznání zažalované pohledávky co do důvodu prvním žalovaným Josefem K., protože v prohlášení není uveden důvod pohledávky a nelze na jeho základě určit rozsah převzatého závazku ani co do důvodu. Výrok tohoto žalovaného, že má vědomost o tom, že je žalobci ještě dlužen a že zaplatí pohledávku žalobcovu podle možnosti po případě ve splátkách, postrádá určitosti a přesnosti závazného právního prohlášení tím více, že jde o palmární pohledávku žalobcovu, pocházející z advokátské práce vykonané v několika různých věcech prvé a druhé žalované strany, a proto pro nedostatek bližšího označení nelze určit, které z vykonaných prací resp. které věci se týká učiněné prohlášení. Zaplacení částky 300 Kč se podle skutkového zjištění stalo dne 15. října 1929, od té doby do podání žaloby uplynula promlčecí lhůta, určená v § 1486 obč. zák., a proto i tehda, kdyby bylo možno pokládati splátku za uznání pohledávky žalobcovy za práce konané před splátkou, nemá uvedená skutečnost za právní následek neodůvodněnost námítky promlčecí. Nesprávný je právní názor dovolatelův, že v zjištěném prohlášení žalovaného Josefa K. nutno spatřovati výrok, že se vzdává námítky promlčení. Prohlášení neobsahuje a nelze z něho ani dovoditi takovýto výrok, jenž by podle ustanovení § 1502 obč. zák. nebyl ani právně účinný. Bylo proto námitce, že žalobní nárok je promlčen, právem vyhověno.

Čís. 16222.

Smluvní pojištění proti následkům úrazu.

Pro otázku, zda mají nastati následky stanovené pro případ, že pojistník neoznámil změnu svého zaměstnání nebo podstatné změny ve svém dosavadním zaměstnání, není rozhodující pouhá změna v dotčených směrech, nýbrž jest rozhodující to, jaký vliv mají ony změny na nebezpečí úrazu co do jeho zmenšení nebo zvětšení. Jinak jsou dotčené změny, neobsahují-li pojistné podmínky něco jiného, pro pojistný poměr bezvýznamné.

(Rozh. ze dne 23. června 1937, Rv I 127/36.)

Žalobce se u žalované pojišťovny dne 9. srpna 1933 pojistil pro případ trvalé invalidity až do výše 40.000 Kč. Dne 18. července 1934 žádal o zvýšení pojistky na 80.000 Kč, což žalovaná odmítla. Dne 22. září